

універсум

www.zu.edu.ua

№ 2 (145) 17 листопада 2018 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка // талант – це праця, знання – це сила

VIVAT ACADEMIA! VIVANT PROFESSORES! VIVANT STUDIOSI! 17 листопада - Міжнародний день студентів

Студентська пора – найвеселіша в житті. Студенти влаштовують гучні вечірки, веселяться та насолоджуються святом. У цей день можна побажати, щоб навчання давалося легко, іспити здавалися з першого разу, а прагнення до знань неодмінно призвело до улюбленої, престижної та затребуваної професії.

Історія свята пов'язана з трагічними подіями, що почалися в Чехословаччині під час Другої

світової війни. Підрозділи німецьких окупантів розігнали демонстрацію студентів, які 28 жовтня 1939 року відзначали 20-ту річницю утворення Чехословацької держави. При цьому був застрелений студент медичного факультету Ян Оплетал.

Його похорони відбулися 15 листопада 1939 року та переросли в акцію протесту. Багато студентів було заарештовано. 17 листопада війська оточили студентські гуртожитки та почалися масові арешти. Солдати вривалися у гуртожитки, жорстоко

били студентів, виводили їх з кімнат хто у чому був, грузили на вантажівки та вивозили на околицю Праги, де кидали на мерзлу землю. Більше 1200 студентів було заарештовано та кинуті у концтабір в Заксенхаузен. Дев'ятьох активістів студентського руху було страчено. Всі університети в країні були закриті до кінця окупації.

У 1941 році Міжнародна Рада Студентів у Лондоні прийняла заяву, у якій день 17 листопада було оголошено Міжнародним днем студентів в пам'ять про події в Чехії. Сьогодні

він відзначається у багатьох країнах світу. За радянською традицією святкування Дня студента відбувалося 25 січня на Тетянин день, коли у 1755 році імператриця Єлизавета підписала указ «Про заснування Московського університету».

В Україні свято встановлено згідно з Указом Президента Леоніда Кучми у 1999 році.

Вітаємо зі святом усіх – і тих, хто навчається, і тих, хто навчає

Діана Падлевська

До 100-річчя ЖДУ

• 328 •
днів

Шановні студенти!

Щиро вітаю усіх вас з Міжнародним днем студента.

Історія цього свята доволі сумна, бо відзначається на знак пам'яті драматичних подій у Чехословаччині 17 листопада 1939 року. У той день тисячі студентів також відіграють важливу роль у становленні Української державності. Вони завжди є найбільш волелюбною, незалежною та свободолюбивою частиною суспільства. Студентам притаманні такі важливі риси як: патріотизм, соціальна активність, креативність, свіжий погляд та думки, палке бажання долучитись до розбудови держави.

Так історично склалось, що українські студенти також відіграють важливу роль у становленні Української державності. Вони завжди є найбільш волелюбною, незалежною та свободолюбивою частиною суспільства. Студентам притаманні такі важливі риси як: патріотизм, соціальна активність, креативність, свіжий погляд та думки, палке бажання долучитись до розбудови держави.

Впевнена, що ви – надійна та рушійна сила, що прийде на зміну нашому поколінню.

Вірю, що ваш талант, знання, мудрість, відданість своїй справі стануть міцним фундаментом у розвитку нашої держави.

Бажаю вам миру, кохання, успіхів у навчанні, добрих справ в ім'я України!

Щиро Ваша
ректор ЖДУ ім. Івана Франка –
Таліна Киричук!

«Усі проблеми можна вирішити всередині університету»

Андрій Магалецький, магістр історії другого року навчання, т.в.о. голови студентського братства університету, стипендіат Кабінету Міністрів України, молодий науковець, голова «Асоціації молодих донорів», учасник Антикорупційного форуму, вчитель історії ЗОСШ №21 м. Житомира.

– Андрію, Ви магістр історії другого року навчання, т.в.о. голови студентського братства університету. Давайте поговоримо про Вас, про Ваше студентське життя, про вашу діяльність. Ваші батьки більше 25 років працювали в Житомирській обласній прокуратурі. Маючи такий приклад перед очима, поясніть, чому Ви обрали для навчання не юридичний виш, а істфак ЖДУ?

– Одразу після закінчення школи я вступив до Одеської юридичної академії, на бюджетну форму навчання. Проте істориком я мріяв стати дуже давно. Це пов'язано з моїм, вже покійним, вчителем історії Василем Макарчуком. Це була людина, яка щиро любила Україну, яка любила історію, яка любила свою професію. Саме завдяки йому історичний став мені ближчий, ніж юридичний.

– У 2016 році вийшла Постанова Кабінету Міністрів України про призначення академічних стипендій. Ваше прізвище було у переліку. Поясніть нашим читачам як студент університету може отримати стипендію Кабінету Міністрів. Що для цього потрібно робити?

– Насамперед, це відмінна успішність, жодної четвірки. Наукова діяльність студента, участь

у конференціях, різного роду конкурсах, в тому числі всеукраїнських та міжнародних. Окрім того, громадська активність. Тому будь хто з студентів може отримати академічну стипендію Кабінету Міністрів.

– Це студентом Ви почали займатися науковою діяльністю: репресії 20–30-х років ХХ ст., міфи Великої Вітчизняної війни та інші теми, які стосувалися радянського періоду. Чому саме цей період? І хто з викладачів сторичного факультету Вас надихнув чи сприяв у науково-дослідній роботі?

– Частково це пов'язано з роботою моєї мами, Тетяни Магалецької. Вона, працюючи в обласній прокуратурі, займалася процесом реабілітації жертв сталінського режиму. Своєю часу було видано багатотомник «Реабілітовані історією», у якому було використано матеріали, що пройшли через мамині руки у прокуратурі. Я багато часу проводив з мамою, бачив її роботу та, думаю, це частково вплинуло на мій вибір. Навчання у школі та університеті лише ствердило мене у виборі. Перша стаття, яку я писав, була про юнака, який у 20-х роках за те, що він писав вірші про Україну, був репресований, відправлений на етап, пропав і його доля у подальшому невідома.

Тема міфів періоду Великої Вітчизняної війни у мене з'явилась вже

в університеті під впливом Вікторії Венгерської, завідувачки кафедри історії України. Це міф про георгіївську стрічку, яка вириває у 2005 році, міф про парад Перемоги. Парад Перемоги взагалі з'являється у 1965 році спільно з ідеологічним навантаженням. Комунізм так і не побудували, потрібно було радянському народові давати якісь ідеологічні заміники. Починається формування міфу про «народ-переможець». Якщо брати сучасний період, з часів нашої незалежності, то у 2010 році прем'єр-міністр Росії Володимир Путін взагалі заявляє, що Перемога була здобута виключно росіянами. Міфи періоду Великої Вітчизняної війни надзвичайно актуальні сьогодні у контексті сучасної російсько-української війни.

– Своєю часу Вас обрали керівником Студентського братства ЖДУ. Як Ви думаєте, чому саме Вас? Це була вказівка керівництва, це було ваше бажання «покерувати» чи щось інше?

– Коли я перший раз обирався на посаду керівника Студентського братства, склалася така ситуація, що ніхто не хотів бути керівником. Я дуже хотів. На історичному факультеті я активно працював, і робота на рівні університету була для мене логічним продовженням. Другий раз, коли я обирався, склалася інша

ситуацію, дуже приємна для мене. У мене був конкурент з соціально-психологічного факультету – Настя Рожко. Але обрали мене, оцінюючи мою програму та вже зроблене.

– Ви ведете активне громадське життя – «Асоціація молодих донорів», «Центр практичної допомоги захисникам України АХІОС», участь у Антикорупційному форумі, навчаєте молодь в ОТГ тощо. Розкажіть про найбільш важливе для Вас детальніше.

– Найбільш важливим для мене є «Асоціація молодих донорів», проєкт «Донор.UA», оскільки він безпосередньо рятує життя. Взагалі, вперше донором я став, коли необхідно було здати плазму для Володимира Шинкарука. Це було моє спонтанне рішення. Після того я почав часто здавати кров, познайомився з тодішньою координаторкою Юлією Новобранець. Саме вона порекомендувала мене на свою посаду і зараз я є координатором проєкту «Донор.UA» в Житомирській області. Ми, спільно з Центром крові, намагаємось проводити роз'яснювальну роботу, залучати молодь до здавання крові. Я намагаюсь регулярно здавати кров, кілька разів здавав тромбоцити. Уявіть, о сьомій-восьмій годині вечора, після роботи, в обласній дитячій лікарні на Станишівці майже півтори години

